

РЕШЕНИЕ

№ 17563

гр. София, 08.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **1531** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДВП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 4228 от 05.02.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № УРИ 433200-9130 от 26.01.2026 г. по описа на Отдел „Пътна полиция“ (ОПП). Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Министерство на вътрешните работи (МВР), подадена от Б. А. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, чрез пълномощните си адв. В. З. В. от САК и мл. Адв. В. В. К. от САК, с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2, ап. 24 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДВП) № GRAM-2379728 от 07.01.2026 г., издадена от инспектор към СДВР, 01 Районно управление (РУ)-СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДВП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна и унищожяема като издадена при нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Излагат се доводи, че според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторни превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредбата) при служебно прекратяване на

регистрацията на основание чл. 18б, ал.1, т. 8 вр. чл. 18, ал.1, т. 2 се уведомява собственика на превозното средство, посочен в регистъра. Допълнително оспорващият се позовава на чл. 574, ал. 1 от Кодекса за застраховане (КЗ), който предвижда, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО) на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок от 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. В тази връзка се отбелязва, че не са налице данни оспорващият да е бил уведомяват по реда на КЗ за служебното прекратяване регистрацията на превозното средство. Не на последно място се инвокират съображения, че задължителната застраховка ГО е сключена в деня на констатиране на нарушението 0 07.01.20267 г. , поради което същата е била налична към датата на налагане на ПАМ. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. В., поддържа жалбата, предлага да се уважи и претендира сторените съдебно-деловодни разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – инспектор към 01 РУ - СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от ответника, с което излага съображения по съществуването на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 4952563 от 07.01.2026 г., издаден от М. Г. Н., на длъжност „инспектор“ при 01 РУ-СДВР, с който е установено, че на 07.01.2026 г., около 07:56 ч., Б. А. е управлявал лек автомобил Сузуки С. с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, в [населено място] по ул. Н. Г. с посока на движение от бул. Г.М.Д. към ул. А.. С. М.. При извършена проверка на ул. Н. Г. след кръстовището с бул. Г.М.Д. е установено, че оспорващият управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред 9от направена справка с ОДЧ при 01 РУ-СДВР, към датата и часа на проверката автомобилът е със служебно прекратена регистрация на дата 30.12.2025 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради липса на сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите). Констатираното нарушение на чл. 140, ал.1, пр. 1 ЗДвП. Б. А. е подписал АУАН без възражение. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер С., СУМПС и СРМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 07.01.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от

компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на инспектор М. Г. Н. при 01 РУ - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и Удостоверение № 513з-43371 от 21.04.2026 г. на началника на 03 сектор към отдел „Човешки ресурси“ – СДВР.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) гг)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) гг) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" за управляваното от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. г.

Видно от приетата по делото застрахователна полица № BG/07/126000159867 от 07.01.2026 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Сузуки С. с рег. С., се установи, че веднага след нарушението на 07.01.2025 г. за процесното МПС има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Общественият интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)гг) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.

Приложената на Б. А. А. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 205,11 евро (двеста и пет евро и единадесет евроцента) – държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение. В случая не следва да се уважава направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като същото е в разумен размер.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. А. А., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № GRAM-2379728 от 07.01.2026 г., издадена от инспектор към СДВР, 01 Районно управление.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. А. А., ЕГН [ЕГН], сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 205,11 евро (двеста и пет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: